

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg er udmærket klar over, at man har den diskussion i øjeblikket. Jeg er også klar over, hvordan den ankesag ligger, og jeg er også klar over, at hvis der skal være retfærdighed, vil den ankesag blive vundet, for det er en glidning, der er tale om. Der er ikke sket reelle ændringer. Nu kommer ændringerne altså, og derfor skal man selvfølgelig forhindre dem, og så skal man se på det igen til efteråret. Vi har sagt, at nu må vi have klarhed over disse sager; vi kan ikke have, at det bare glider.

Må jeg sige til hr. Svend Auken: jeg er enig i, at vi i dag står med nogle frygtelige sager på dagsordenen, som kræver al vores omhu, vores ømhed og alle vores kræfter, og at al vores adrenalin pisker rundt i kroppen på os. Det er jeg enig med hr. Svend Auken i, og vi skal også nok få brugt det, det kan jeg love for. Vi skal også få brugt vores tale-tid på det. Vi skal også få god tid til i udvalget at arbejde videre med det indtil tredjebehandlingen af de frygtelige forslag, der foreligger.

Men det skal ikke afholde mig fra at sige, at det ikke kan nytte noget at gå herop og sige: vi har overhovedet ikke angrebet SF, men pludselig angriber SF. Jo, jeg er blevet angrebet på mange måder, jeg skal ikke nævne dem her fra talerstolen. Jeg mener, det er rigtigt, hvad jeg har gjort, og jeg vil forsvare det. Når man får tid til at sætte sig ned og grundigt se efter, hvad det egentlig er, der er sket med disse ændringsforslag, så er jeg sikker på, at man vil indse, at der ikke er sket den store skade, men der er løst op.

Må jeg nævne et enkelt eksempel, som viser, at det har hjulpet, at vi er gået ind i denne sag. En efterlønsmodtager kommer og siger: jeg vil gerne gå på efterløn, men jeg har lyst til at slå mig ned i Sverige. Der bliver givet afslag på det, for det må man ikke ifølge reglerne. Man skal blive i Danmark. Nå, siger vedkommende og kommer tilbage 3 måneder efter og siger: goddag, goddag, her er jeg, jeg vil gerne have efterløn, og jeg bliver i Danmark. Vedkommende får sin efterløn, bliver i Danmark på papiret, men flytter alligevel til Sverige.

På et tidspunkt går det op for kassen, at medlemmet er flyttet til Sverige, og hvad sker

der så: ja, den må selvfølgelig kræve nogle penge tilbage. Hvis forslaget blev vedtaget, ville kassen da modtage refusion for de 159.000 kr., som den efterlønsmodtager svigagtigt havde fået? Nej, det ville kassen ikke, men det vil kassen ifølge det forslag, der foreligger nu, fordi kassen ikke har begået en fejl, det var medlemmet, der havde begået en fejl. Jeg vil ikke holde hånden over mennesker, der svigagtigt laver den slags ting.

Jeg mener, at dette er en klar forbedring, og det tror jeg at hverken hr. Kaj Poulsen eller for den sags skyld fru Elisabeth Bruun Olesen vil gå imod.

Lone Dybkjær (RV):

Historien om fejludbetalingerne er jo lang, og den skal ikke repeteres her. Jeg kan godt forstå socialdemokratiets animositet ved overhovedet at gå ind i saglige diskussioner om dette.

Vores holdning er, at det er nødvendigt, at vi forbedrer, hvor vi kan. De forslag, der bliver fremsat, som der er rimelig dokumentation for kan forbedre tingene, mener vi det er nødvendigt at tage. Det er også rigtigt, at en regelsanering skal i gang, sådan at det bliver mere overskueligt, men vi må erkende, at regelsaneringer kun gør det mere overskueligt, hvis vi opgiver en hel del af vores millimeterretfærdighed. Det er en temmelig lang diskussion, vi må have.

Jeg mener, at det forslag, der ligger her, vil formindske fejludbetalingerne. Alt kan udskydes med den begrundelse, at vi må have den perfekte løsning. Vi får aldrig den perfekte løsning. Det bedste er meget ofte det godes værste fjende. Her er der tale om en lang proces, hvor vi er nødt til at gå ind i spørgsmålet om fejludbetalingerne.

Hr. Kaj Poulsen svinger den store hammer. Han siger, at det er andre, der lader den falde over A-kasserne, og spørger: hvor har man noget tilsvarende? Er der andre områder, hvor man har noget lignende? Det er der næppe. Der er nemlig ikke andre områder, hvor man har 28 mia kr. eller deromkring, som private foreninger håndterer fuldstændig selv. Det er der faktisk ikke. Der er heller ikke andre systemer, hvor der i den grad er sammenfald mellem interesserne, som der er her mellem fagforeningerne og A-kasserne, og hvor fagforeningerne får lov